

Arrest

nr. 260 025 van 2 september 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Libische nationaliteit te zijn, op 24 december 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 19 november 2020 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 juli 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 augustus 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. DILLEN, die loco advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 15 september 2020 dient de verzoekende partij een verzoek tot internationale bescherming in.

1.2. Uit vingerafdrukkenonderzoek blijkt dat verzoekende partij reeds in Nederland om internationale bescherming verzocht. Op 29 oktober 2020 stemmen de Nederlandse autoriteiten in met de terugname van verzoekende partij.

1.3. Op 19 november 2020 wordt beslist tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26*quater*). Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer (1), die verklaart te heten(1):

naam: A. Z. (...)

voornaam: A. (...)

geboortedatum: (...)1982

geboorteplaats: Tripoli

nationaliteit: Libië

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Nederland (2) toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 18(1)d van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

De heer A. Z. A. (...), verder de betrokkene, die verklaart afkomstig te zijn uit Libië, diende op 15.09.2020 effectief zijn verzoek om internationale bescherming in. Hij legde daarbij geen persoonlijke documenten voor. Hij verklaarde dat zijn paspoort in Libië werd gestolen en dat zijn identiteitskaart en rijbewijs nog in Libië liggen.

Op 15.10.2020 werd de betrokkene bij de Dienst Vreemdelingenzaken gehoord in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming. Hierbij verklaarde hij dat hij in 2010 uit Libië vertrok en via een aantal landen waar hij niet zeker de naam van kent, naar Nederland reisde. De betrokkene verklaarde dat hij er een verzoek om internationale bescherming indiende en in een opvangcentrum in Tilburg verbleef. Hij gaf aan dat hij een negatieve beslissing kreeg in 2011. Hij gaf aan dat hij er voor het laatst een verzoek om internationale bescherming indiende in 2014 en ook in 2014 weer een negatieve beslissing kreeg. Hij gaf aan dat hij acht jaar op straat verbleef in Groningen en Tilburg. Hij gaf tijdens zijn gehoor aan dat hij ongeveer drie maanden eerder met de trein vanuit Nederland naar België kwam. Vingerafdrukkenonderzoek leidde tot een treffer in het Eurodac-systeem. Het onderzoek toonde aan dat de betrokkene op 09.10.2010 en 05.12.2011 als verzoeker om internationale bescherming in Nederland werd geregistreerd.

Op 19.10.2020 werd voor de betrokkene een terugnameverzoek gericht aan de Nederlandse instanties op basis van artikel 18(1)d van Verordening (EU) nr. 604/2013. De Nederlandse autoriteiten stemden op 29.10.2020 in met de terugname van de betrokkene met toepassing van artikel 18(1)d van Verordening (EU) nr. 604/2013. Zij gaven daarbij aan dat de betrokkene in Nederland gekend is als Z. A. (...), geboren op 03.06.1982, en met de Libische nationaliteit.

De betrokkene werd op 15.10.2020 gehoord en verklaarde ongehuwd te zijn en geen kinderen te hebben. Hij verklaarde geen in België of in een andere lidstaat verblijvende familie te hebben.

Tijdens zijn persoonlijk onderhoud in België werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot om in België om internationale bescherming te verzoeken en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013 rechtvaardigen. Hierop antwoordde de betrokkene dat hij naar België kwam omdat ze volgens hem in België de situatie van Libiërs goed kennen en ze op de Nederlandse televisie zeggen dat Libië veilig is. De betrokkene gaf aan dat hij niet wenst terug te keren naar Nederland omdat hij er al 2 of 3 keer een verzoek om internationale bescherming indiende en het niet lukt. Hij vertelde dat hij alles heeft geprobeerd met zijn advocaat. Hij gaf aan dat ze in Nederland zeggen dat Libië veilig is, maar dat dat niet zo is. Met betrekking tot zijn gezondheidstoestand gaf hij aan dat hij in goede gezondheid is, maar dat hij slaapproblemen heeft. De betrokkene gaf aan dat hij medicatie neemt en het nu beter gaat.

Verordening (EU) nr. 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen, waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben, en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening (EU) nr. 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke

appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening (EU) nr. 604/2013.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet wordt uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening (EG) nr. 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening (EG) nr. 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we erop dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Nederland een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de betrokkene in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM.

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening in de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

De Nederlandse instanties stemden op 29.10.2020 in met de terugname van de betrokkene met toepassing van artikel 18(1)d van Verordening (EU) nr. 604/2013: “de lidstaat is verplicht...d) een onderdaan van een derde land of een staatloze wiens verzoek is afgewezen en die een verzoek heeft ingediend in een andere lidstaat of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen”). We verwijzen hieromtrent ook naar artikel 18(2) : “In de in lid 1, onder d), bedoelde gevallen, zorgt de verantwoordelijke lidstaat ervoor dat de betrokkene, indien het verzoek alleen in eerste aanleg is afgewezen, een beroep kan doen of heeft kunnen doen op een daadwerkelijk rechtsmiddel overeenkomstig artikel 39 van Richtlijn 2013/32/EU”.

De gegrondheid van de vrees voor vervolging of de nood aan subsidiaire bescherming werden reeds door de Nederlandse instanties onderzocht en niet gegrond bevonden.

We benadrukken dat het afwijzen van een verzoek om internationale bescherming, het vervolgens opdragen terug te keren naar het land van herkomst en het nemen van maatregelen met het oog op de verwijdering onlosmakelijk deel uitmaken van een asiel- en immigratiebeleid en op zich geen onmenselijke of vernederende behandeling inhouden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het enkele feit dat een voorafgaand beschermingsverzoek door een andere lidstaat werd afgewezen noopt geenszins tot de toepassing van de soevereiniteitsclausule.

De betrokkene verklaarde dat zijn verzoek om internationale bescherming in Nederland werd afgewezen. Hij verklaarde dat ze in Nederland zeggen dat Libië veilig is, maar dat dat niet zo is. Hij gaf aan dat hij alles heeft geprobeerd met zijn advocaat en dat hij naar België kwam omdat ze daar de situatie van Libiërs goed kennen. Indien zou worden aangevoerd dat een overdracht van de betrokkene aan Nederland “indirect refoulement” impliceert, wijzen we erop dat Nederland de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Nederland het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Nederland onderwerpt verzoeken om internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om

aan te nemen dat de Nederlandse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Op basis van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier zijn er volgens ons geen redenen om aan te nemen dat het door de betrokkene voorafgaand in Nederland ingediende verzoek niet op een objectieve en gedegen wijze aan de bovenvermelde standaarden werd getoetst.

Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat er in Nederland sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende dat niet langer mag worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

We erkennen dat zowel het EHRM als het Hof van Justitie intussen stelden dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel weerlegbaar is, maar enkel in een situatie waarin de lidstaten niet onkundig kunnen zijn van het feit dat aan het systeem verbonden tekortkomingen inzake de procedure of de opvangvoorzieningen voor verzoekers in de verantwoordelijke lidstaat en die op feiten berusten aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker van internationale bescherming een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM in geval van overdracht aan de betrokken lidstaat.

We wensen hieromtrent tevens te verwijzen naar de uitspraak van het EHRM van 02.12.2008 in de zaak K.R.S. tegen het Verenigd Koninkrijk (nr. 32733/0810) waarin wordt gesteld dat in het geval van een risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling of op "refoulement" de betrokken verzoeker dit kan aanklagen bij de desbetreffende autoriteiten en zo nodig daarna bij het EHRM in het kader van regel 39 (voorlopige maatregelen) van de regels van het Hof. We weten dat het EHRM dit standpunt later en meer bepaald in geval van Griekenland wijzigde, maar in dit geval van een overdracht aan Nederland blijft de algemene regel staande. In deze optiek zijn we van mening dat de betrokkene klachten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming dient in te dienen bij de daartoe bevoegde Nederlandse instanties en zo nodig bij het EHRM en dat hier in beginsel geen taak is weggelegd voor de Belgische instanties.

We zijn van oordeel dat het niet toekennen van internationale bescherming aan de betrokkene door de Nederlandse instanties niet leidt tot de conclusie dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in Nederland in zijn geheel gekenmerkt wordt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013.

Wij wensen te verwijzen naar het in 2020 geactualiseerde AIDA-rapport over de situatie van verzoekers om internationale bescherming in Nederland ("Asylum Information Database - Country Report: Netherlands - 2019 Update" van Angelina Van Kampen, Arno Pinxter, Eglantine Weijmans, e.a.), dat in het kader van het mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" is gepubliceerd. Het rapport is te vinden op <https://www.asylumineurope.org/reports/country/netherlands> en een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene.

Het rapport stelt dat personen die in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Nederland worden overgedragen, de standaardprocedure tot het bekomen van internationale bescherming volgen (blz. 38). Het rapport stelt dat er geen aanwijzingen zijn dat verzoekers geen toegang krijgen tot materiële opvangvoorzieningen of dat verzoekers die recht hebben op materiële opvangvoorzieningen belemmeringen ondervinden om in de praktijk toegang te krijgen tot dergelijke voorzieningen (blz. 60).

Lezing van het AIDA-rapport leidt niet tot het besluit dat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangfaciliteiten voor verzoekers in Nederland gekenmerkt worden door systeemfouten in die mate dat van een overdracht dient te worden afgezien.

De betrokkene verklaarde dat zijn verzoek om internationale bescherming in Nederland werd afgewezen en hij lang op straat verbleef. Artikel 1 van de Opvangrichtlijn (Richtlijn 2013/33/EU) stelt dat de richtlijn ten doel heeft normen vast te stellen voor de opvang in de lidstaten van personen die om internationale bescherming verzoeken. Verder definieert de Opvangrichtlijn in artikel 2, onder b), een verzoeker als volgt: "een onderdaan van een derde land of een staatloze die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend waarover nog geen definitieve beslissing is genomen". De Opvangrichtlijn verplicht de lidstaten er niet toe opvang te verlenen aan verzoekers wiens verzoek definitief werd afgewezen. Dat de betrokkene na ontvangst van zijn negatieve beslissing in Nederland geen toegang meer zou hebben gehad tot het opvangnetwerk, kan bijgevolg niet worden beschouwd als een schending van de Opvangrichtlijn of als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

De betrokkene verklaarde dat hij in goede gezondheid is, maar slaapproblemen heeft. Hij gaf aan dat hij medicatie neemt en het nu beter gaat. In dat verband wijzen we erop dat er in het administratief dossier van de betrokkene geen documenten aanwezig zijn die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende de gezondheidssituatie van de betrokkene een overdracht aan Nederland zouden

verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. De elementen in het administratief dossier van de betrokkene geven geen aanleiding tot het besluit dat redenen betreffende de gezondheidstoestand van de betrokkene een overdracht aan Nederland verhinderen of dat de betrokkene door overdracht aan Nederland vanwege redenen van gezondheid een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Verder zijn er ook geen aanwijzingen dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming in Nederland niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen indien nodig en zijn we van oordeel dat de kwaliteit van de medische voorzieningen in Nederland van een vergelijkbaar niveau moeten worden geacht als deze in België.

We wijzen erop dat het AIDA-rapport meldt dat de Nederlandse wetgeving de toegang van verzoekers om internationale bescherming tot medische zorgen garandeert. Het rapport geeft aan dat de nationale ombudsman de toegang tot gezondheidszorg voor asielzoekers en afgewezen asielzoekers heeft onderzocht en de Nederlandse minister voor Volksgezondheid heeft verzocht ervoor te zorgen dat ook migranten zonder documenten toegang hebben tot gezondheidszorg. Op basis van de Regeling Zorg Asielzoekers hebben verzoekers om internationale bescherming toegang tot basisgezondheidszorg, met inbegrip van hospitalisatie en consultaties bij een psycholoog. Indien nodig kan een verzoeker worden doorverwezen naar een ziekenhuis voor psychiatrische zorg. Er bestaan volgens het rapport verschillende centra die gespecialiseerd zijn in de behandeling van verzoekers met psychologische problemen (blz. 71). Er wordt gewag gemaakt van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren, maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Nederland een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben.

In verband met gezondheid wensen we ook te verwijzen naar artikel 32 van Verordening (EU) nr. 604/2013. Met toepassing van dit artikel verstrekt de overdragende lidstaat informatie over bijzondere behoeften van over te dragen personen, die in bepaalde gevallen informatie over de fysieke en mentale gezondheidstoestand van de betrokkenen kan omvatten. Het doel is dat na overdracht meteen de adequate medische verzorging of behandeling kan worden gegeven. Ook in dit geval kan de nodige informatie betreffende gezondheidstoestand door middel van de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring ("common health certificate"), waar de nodige bijgevoegde stukken aan worden toegevoegd, aan de verantwoordelijke lidstaat worden overgemaakt. De betrokkene maakt niet aannemelijk dat de verantwoordelijke lidstaat, eens geïnformeerd door middel van de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring, er niet voor zal zorgen dat in de bijzondere behoeften zal worden voorzien. Verder verwijzen we in dit verband ook naar rechtspraak van het EHRM waarin wordt bevestigd dat de overdracht van volwassen alleenstaande asielzoekers, ongeacht of ze mannelijk dan wel vrouwelijk zijn, inclusief asielzoekers die medische behandeling nodig hebben maar niet kritisch ziek zijn, geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (EHRM 4 oktober 2016, nr. 30474/14, Ali e.a. v. Zwitserland en Italië).

Verder merken we betreffende het arrest Hof van Justitie in zaak PPU C.K. v. Slovenië (C-578-16, 16.02.2017) op dat hierin wordt gesteld dat het niet kan worden uitgesloten dat de overdracht van een asielzoeker met een bijzonder slechte gezondheidstoestand voor de betrokkene een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest kan inhouden, ongeacht de kwaliteit van de opvang en de zorg die aanwezig zijn in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn verzoek. We wensen echter te benadrukken dat dit arrest ook duidelijk vermeldt dat er sprake moet zijn van een reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokken asielzoeker bij overdracht en dat de autoriteiten van de betrokken lidstaat moeten nagaan of de gezondheidstoestand van de betrokken persoon passend en voldoende kan worden beschermd door de in de Dublin III-verordening bedoelde voorzorgsmaatregelen te treffen. We merken op dat er in dit geval geen sprake kan zijn van een onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand bij overdracht aan Nederland en dat er in de vorm van het "common health certificate" kan worden voorzien in de nodige voorzorgsmaatregelen.

De Nederlandse autoriteiten zullen ten minste drie werkdagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.

Tot slot maakte de betrokkene tijdens zijn persoonlijk onderhoud geen gewag van concrete ervaringen, situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Nederland die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die volgens hem wijzen op een risico van schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op de voorgaande vaststellingen en overwegingen dient te worden besloten dat in de gegeven omstandigheden een overdracht van de betrokkene aan Nederland niet een niveau van hardheid en ernst vertoont om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene aan Nederland een reëel risico impliceert op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening (EU) nr. 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan de Nederlandse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1)d van Verordening (EU) nr. 604/2013.

De betrokkene is niet in het bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient hij (zij) zich aan te bieden bij de Nederlandse autoriteiten (4)."

2. Over de ontvankelijkheid

In principe was België ertoe gehouden op grond van artikel 29, 2 van de Dublin III-verordening verzoekende partij uiterlijk binnen een termijn van zes maanden vanaf de aanvaarding van het terugnameverzoek over te dragen aan de Nederlandse autoriteiten. Indien de overdracht niet plaatsvindt binnen de gestelde termijn van zes maanden, komt volgens de voormelde bepaling de verplichting voor Nederland om verzoekende partij terug te nemen, te vervallen, en gaat de verantwoordelijkheid van rechtswege over op België, tenzij verzoekende partij onderduikt zodat België de termijn tot 18 maanden kan verlengen (HvJ 25 oktober 2017, C-201/16, Shiri t. Oostenrijk, punten 30 en 34).

In casu hadden de Nederlandse autoriteiten op 29 oktober 2020 aangegeven verantwoordelijk te zijn voor de behandeling van het internationale beschermingsverzoek van verzoekende partij en willigden zij het terugnameverzoek van de verwerende partij in.

Uit artikel 29, 2 in samenlezing met artikel 42 van de Dublin III-verordening blijkt dat de termijn van zes maanden in principe was verstreken op 30 april 2021. Minstens is het onmiskenbaar dat de termijn van overdracht van zes maanden zoals deze in beginsel geldt, is verstreken zonder dat blijkt dat een overdracht heeft plaatsgevonden.

Echter, op 18 maart 2021 nam de staatssecretaris voor Asiel en Migratie de beslissing tot verlenging van de overdrachtstermijn van de Dublintransfer omdat verzoekende partij volgens de verwerende partij ondergedoken is. Deze werd ter kennis gebracht op het door verzoekende partij opgegeven adres. De Raad wijst er op dat artikel 51/2, § 5 van de vreemdelingenwet stipuleert "Onverminderd een kennisgeving aan de persoon zelf, is elke kennisgeving geldig wanneer ze naar de gekozen woonplaats van betrokkene verstuurd wordt bij een ter post aangetekende zending of per bode tegen ontvangstbewijs. Wanneer de vreemdeling woonplaats heeft gekozen bij zijn raadsman, kan de kennisgeving ook geldig worden verstuurd per faxpost of via elke andere bij een koninklijk besluit toegelaten betekeningwijze." Er blijkt geen gebrek in de kennisgeving. Verder blijkt niet dat verzoekende partij een beroep heeft ingesteld tegen voormelde beslissing.

De Raad moet bijgevolg vaststellen dat die beslissing tot verlenging van de overdrachtstermijn thans – gelet op het verstrijken van de beroepstermijn - definitief geworden is in het rechtsverkeer, waardoor moet aangenomen worden dat de overdrachtstermijn verlengd is tot 18 maanden en verzoekende partij bijgevolg nog steeds het voorwerp kan uitmaken van een overdracht omdat de verantwoordelijkheid voor de behandeling van het beschermingsverzoek nog niet van rechtswege is overgegaan naar België. Bijgevolg heeft verzoekende partij nog steeds belang bij de behandeling van de grond van haar beroep.

Dit werd ter terechtzitting voorgelegd aan een tegensprekelijk debat.

De raadsman van verzoekende partij werpt de exceptie van onwettigheid op wat betreft de beslissing tot verlenging van de overdrachtstermijn maar de Raad wijst erop dat de regelmatigheid van definitief

geworden individuele beslissingen niet meer kan worden betwist, ook niet bij wijze van een exceptie van onwettigheid overeenkomstig artikel 159 van de Grondwet. Dit is vaste rechtspraak van de Raad van State (zie bijv. RvS 10 oktober 2018, nr. 242.585 en RvS 12 november 2019, nr. 246.052).

Verzoekende partij heeft derhalve nog steeds belang bij het aanvechten van de bestreden beslissing nu België nog steeds niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In wat als een enig middel kan worden beschouwd betoogt de verzoekende partij als volgt:

“I. Middelen tot vernietiging

- *Het onderhavig annulatie- en schorsingsberoep is gesteund op de volgende middelen:*
- *Schending van het artikel 62 Vreemdelingenwet ;*
- *Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen ;*
- *Schending van de motiveringsplicht ;*
- *Schending van het artikel 3 Verordening (EU) 604/2013 ;*
- *Schending van het artikel 3, 5 en 13 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens ;*
- *Schending van het artikel 4,6,19.2 en 49 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie ;*
- *Schending van de zorgvuldigheidsverplichting ;*
- *Schending van het redelijkheidsbeginsel.*

4.1.

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen. Er kan waargenomen worden dat de Dienst Vreemdelingenzaken oordeelt dat de Belgische autoriteiten niet verantwoordelijk zijn voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van de verzoeker.

De Dienst Vreemdelingenzaken oordeelt dat de verzoeker kan teruggenomen worden door de Nederlandse autoriteiten.

In de bestreden beslissing wordt weliswaar verwezen naar enkele objectieve bronnen, doch uit de motivering van de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat het onderzoek niet voldoende uitgebreid, noch correct werd gevoerd.

4.2.

Overeenkomstig het artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

- 4.2.1.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 bepalen dat de bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd en dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

- 4.2.2.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het administratief dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

- 4.2.3.

Het redelijkheidsbeginsel houdt in dat men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

Met andere woorden, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na de lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Uit de hiernavolgende bespreking zal blijken dat de gemachtigde van de Minister niet op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient, bij zijn uitoefening van zijn wettelijk toezicht, na te gaan of de (gemachtigde van de) Staatssecretaris bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of hij die correct heeft beoordeeld en of hij op grond daarvan niet kennelijk onredelijk tot zijn besluit is gekomen.

4.3.

Uit de navolgende bespreking zal blijken dat de gemachtigde van de Minister niet op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen.

Er werd geen rekening gehouden met de actuele omgang met Libische verzoekers in Nederland.

Bovendien benadrukte de verzoeker dat hij niet wenste terug te keren naar Nederland omdat hij in België een betere toekomst voor ogen zag. Van hem kan niet verwacht worden terug te keren naar het land dat hem 8 jaar dwong op straat te leven.

Hierover werd niet gemotiveerd.

Er werd enkel ingegaan op een loutere 'law in the books' beoordeling van het Nederlandse asiel systeem. Nergens worden het hieronder geschetste algemene systeemfalen van het Nederlandse asielsysteem met betrekking tot Libië geanalyseerd.

De motiveringsplicht zoals verwoord in artikel 62 Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen alsook de zorgvuldigheidsverplichting en het redelijkheidsbeginsel zijn geschonden.

4.4.

Het huidig asielbeleid in Nederland faalt in haar omgang met Libiërs.

De Dienst Vreemdelingenzaken oordeelt dat Nederland de verantwoordelijke lidstaat is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van de verzoeker.

De verzoeker kan zich hier niet mee akkoord verklaren, aangezien de verzoeker bij terugkeer naar Nederland dreigt blootgesteld te worden aan onmenselijke en vernederende behandelingen door een indirect refoulement naar Libië.

De bewering van indirect refoulement is niet zomaar ene blote bewering maar is gesteund op het systemisch falen van de Nederlandse overheid om mensen uit Libië een passende bescherming te geven.

Het artikel 3 van de Verordening (EU) 604/2013 bepaalt immers het volgende:

"Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen. Indien de overdracht uit hoofde van dit lid niet kan geschieden aan een op grond van de criteria van hoofdstuk III aangewezen lidstaat of aan de eerste lidstaat waar het verzoek werd ingediend, wordt de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast; de verantwoordelijke lidstaat."

Hieronder wordt aangetoond dat de asielprocedure systeemfouten bevat die tot een onheuse beoordeling van verzoeken van Libiërs leidt.

Eerst wordt het reglementair kader met betrekking tot artikel 15, c van de Kwalificatierichtlijn geschetst.

(zie verder 4.4.1.)

Dan wordt aangetoond op basis van COI informatie en praktijk van andere EU lidstaten dat de situatie van de verzoeker gevat onder dit artikel is.

(zie verder 4.4.1.)

Dan wordt aangetoond dat de Nederlandse staat dit artikel niet toepast op Libiërs ondanks eerdere veroordeling en van het EU Hof van Justitie. Dit heeft desastreus effect op de toekenningspercentages van Libiërs in Nederland.

(zie verder 4.4.3.)

Na aangetoond te worden dat door systeem falen bij de Nederlandse asieldiensten de verzoeker een hoge kans heeft om zonder degelijke inachtneming van zijn situatie, terug gestuurd te worden naar Libië, worden alle hogere rechtsbeginselen opgesomd die bij een loutere uitwijzing naar Libië via Nederland geschonden zullen zijn.

(zie verder 4.4.4.)

4.4.1. reglementair kader met betrekking tot artikel 15, c van de Kwalificatierichtlijn

Volgens het artikel 2, d inuncto 15, c van de Kwalificatierichtlijn komt de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking voor subsidiaire bescherming wanneer hij bij terugkeer blootgesteld zou

worden aan een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Een bedreiging als gevolg van willekeurig geweld valt sinds het Elgafaji-Arrest van het Europees Hof van Justitie uiteen in twee situaties (EUHvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 17 februari 2009, § 43 & 45).

Enerzijds kan het willekeurig geweld zo ernstig zijn dat iedere burger louter door diens aanwezigheid risico op ernstige schade loopt.

Anderzijds is er de situatie waarin het geweld willekeurig is maar niet dermate hoog dat loutere aanwezigheid gelijkstaat met een reëel risico op ernstige schade. In dit laatste geval moeten de persoonlijke elementen in acht genomen worden die specifiek voor de VIB het risico verhogen om slachtoffer te worden van dit willekeurig geweld.

Het is deze eerste situatie die uiterst relevant is voor de situatie van Libië en die in Nederland onheus beoordeeld wordt.

Hieronder wordt aangetoond dat het wel degelijk gaat om een situatie van willekeurig geweld waardoor iedere burger louter door diens aanwezigheid risico op ernstige schade loopt.

4.4.2. De situatie van willekeurig geweld in Libië.

De ernst van het willekeurig geweld wordt gestaafd door objectieve landeninformatie en praktijk van de EU lidstaten met betrekking tot artikel 15c van de kwalificatierichtlijn.

- 4.4.2.1.

Uit onderstaande objectieve landeninfo blijkt dat de situatie in Libië een artikel 15c situatie is. Meer bepaald dat het gaat om situatie van willekeurig geweld waardoor iedere burger louter door diens aanwezigheid risico op ernstige schade loopt.

A) UK Home office, Country Policy and Information Note Libya: Security and humanitarian situation, versie 4.0, september 2020

Dit uitgebreid rapport over de veiligheidssituatie in Libië stelt al op de tweede van de 71 pagina's dat:

"The security situation presents a real risk to a civilian's life or person such that it would breach Article 15(c) of the Qualification Directive"

(stuk 2)

B) Institute for economics & peace, Global peace index, 2018,2019 en 2020

Deze organisatie rangschikt 163 onafhankelijke staten en gebieden op basis van hun niveau van vreedzaamheid. Libië was:

- het zevende minst vreedzame land in 2018
- het achtste minst vreedzame land in 2019
- het zevende minst vreedzame land in 2020

Het is dus duidelijk dat de situatie in Libië een van conflict is. Een van hevig conflict.

C) Congressional Research Service, Libya: Conflict, Transition, and U.S. Policy, 26 juni 2020

Dit rapport bevestigt de algehele staat van wanorde en conflict in Libië:

"Libya's political transition has been disrupted by armed non-state groups and threatened by the indecision and infighting of interim leaders.

(...)

Militias, local leaders, and coalitions of national figures with competing foreign patrons remain the most powerful arbiters of public affairs. An atmosphere of persistent lawlessness has enabled militias, criminals, and Islamist terrorist groups to operate with impunity, while recurrent conflict has endangered civilians' rights and safety. Issues of dispute have included governance, military command, national finances, and control of oil infrastructure.

(...)

Libyans have avoided full mobilization into civil war, but since April 2019 conflict has raged between rival coalitions of armed groups with thousands of personnel [...]. Foreign powers arm parties to the conflict in violation of a U.N. arms embargo, providing weapons, advice, funding, and other support"

(stuk 2)

D) US State Department, Libya: Human rights report 2019, 2019

Dit rapport bevestigt dat de situatie sinds 2019 verslechterd is en dat het machtsvacuüm de veiligheidssituatie in Libië ernstig hypothekeert:

"Conflict heightened during the year [2019] among GNA-aligned armed nonstate armed groups and other nonstate actors. The LNA exercised varying levels of control over the majority of Libyan territory at various points during the year. Informal nonstate armed groups filled security vacuums across the country, although several in the west aligned with the GNA as a means of accessing state resources. ISIS-Libya attempted to maintain a presence, although limited, primarily in the southwestern desert

region. The UN and international partners were leading efforts to broker a cessation of hostilities in Tripoli and urged stakeholders to return to a UN-mediated political process. "

E) UN Security Council, report of the Secretary General of May, mei 2020

"Following a relative reduction in fighting in the immediate aftermath of the truce of 12 January [2020] called for by the Presidents of the Russian Federation and Turkey and accepted by the Government of National Accord and the Libyan National Army, fighting gradually resumed. Both parties redeployed forces along the front lines in the Tripoli area. As at 21 April [2020], more than 850 reported breaches of the ceasefire had been recorded by UNSMIL, including an unprecedented increase in indirect fire observed in urban areas, resulting in civilian casualties, damage to civilian infrastructure and disruption of commercial air operations. At other flashpoints in western Libya, tensions also remained high. On 26 January [2020], the Libyan National Army launched an offensive against the forces of the Government of National Accord in the Abu Qurayn area, south of Misratah, prompting heavy clashes and casualties on both sides. At the end of March [2020], heavy artillery fire and rocket attacks were continued by both sides in parts of southern Tripoli and in the central and western regions. Locations along the western coastal road towards the border with Tunisia were seized by the forces of the Government of National Accord in mid-April. On 18 April [2020], those forces launched a coordinated attack against the city of Tarhunah. "

(stuk 2)

F) UNSMIL, Civilian Casualties report 1 April - 30 June 2020, 29 juli 2020

UNSMIL publiceert maandelijks cijfers over het aantal doden en gewonden onder burgers voor het land als geheel. Er worden alleen verifieerbare incidenten geregistreerd; de cijfers zijn dus niet noodzakelijkerwijs indicatief voor het totale aantal.

UNSMIL stelt in hun verslag over de burgerslachtoffers 1 april - 30 juni 2020 (tweede kwartaal) een toename van het aantal burgerslachtoffers ten opzichte van het vorige kwartaal vast:

- 358 burgerslachtoffers (106 doden en 252 gewonden).
- 173% toename van het aantal burgerslachtoffers ten opzichte van het eerste kwartaal van 2020
- 65% toename van het aantal sterfgevallen
- 276% toename van het aantal verwondingen
- 261 mannen waren het slachtoffer van dood en verwondingen
- 45 vrouwen waren het slachtoffer van dood en verwondingen
- 44 jongens en acht meisjes waren het slachtoffer van dood en verwondingen

(stuk 3)

In een bijhorend persbericht wordt het volgende gesteld:

"The overall increase in civilian casualties was driven by a major escalation of hostilities, despite the calls for a cessation of hostilities by the United Nations and many UN Member States. UNSMIL remains very concerned by the indiscriminate attacks and targeting of civilians in civilian populated areas and the increase in civilian casualties particularly from the use of rockets and artillery, explosive remnants of war and airstrikes. "

(stuk 3)

G) OCHA, Libya Humanitarian Needs Overview 2020, 31 januari 2020

Dit rapport duidt onder meer het indiscriminatoire karakter van het geweld:

'Much of the conflict is characterized by its indiscriminate nature, with regular violations of international humanitarian and international human rights laws.'

(...)

many areas, in particular all major frontline areas in the greater Tripoli area, as well as some areas with the highest returns, like Benghazi and Sirt, remain contaminated by explosive remnants of war (ERW), posing grave risks to people's wellbeing, living standard and livelihoods.

(stuk 2)

Concluderend gaat het dus weldegelijk om een situatie waarbij de loutere aanwezigheid van de persoon in Libië hem blootstelt aan een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Dit is nog meer het geval daar de verzoeker van Tripoli afkomstig is en daar de strijd dus het hevigst woedt.

4.4.2.2.

Veel EU lidstaten riepen reeds de 15c situatie uit voor Libië of toch het deel Tripoli waar de strijd het hevigst woedt.

Het gaat om Ierland, Italië, Polen, het Verenigd Koninkrijk, België, Cyprus, Duitsland, Frankrijk en Malta. België erkent ook dat in Libië een artikel 15c situatie geldt.

Onze staat kan niet enerzijds voor haar verzoekers waar ze voor bevoegd is erkennen dat terugkeer naar Libië de plano een reëel risico op ernstige schade zou uitmaken. En daarnaast wel verzoekers terugsturen naar een land, dat met alle respect, de veiligheidsrisico's in Libië compleet negeert en dan ook massaal Libiërs terugstuurt.

De UNHCR stelt eind 2018 al:

"In september zijn ook de richtlijnen in verband met de terugkeer naar Libië verschenen. Het gaat om een tweede update. Er wordt een beschrijving gegeven van de mensenrechtensituatie in Libië en de context. Er wordt geconcludeerd dat een terugkeer naar Libië voor Libiërs en personen die er verbleven op dit moment moet vermeden worden. Libië kan dus ook niet beschouwd worden als een veilig derde land."

Myria, Verslag contactvergadering Asiel, 19 september 2018, puntje 45 (stuk 4)

4.4.3. De omgang in Nederland met Libiërs

4.4.3.1. Het negeren van de veiligheidssituatie in Libië

Op 30 Juni 2020 uitte vluchtelingenwerk Nederland al haar oprechte bezorgdheid over de behandeling van verzoeken van Libiërs:

"Staatssecretaris Broekers-Knol wil een deel van de Libische asielzoekers gaan terugsturen naar hun door oorlog verscheurde thuisland. In het vandaag gepubliceerde beleid voor de behandeling van asielverzoeken uit Libië wordt de veiligheidssituatie in het land ten onrechte niet als geheel onveilig aangemerkt. Vluchtelingenwerk Nederland maakt zich grote zorgen over deze beslissing. De veiligheids- en mensenrechtensituatie in Libië is zo slecht en onvoorspelbaar dat alle uitgezette asielzoekers een reëel risico lopen slachtoffer te worden van het geweld.

(...)

Dat betekent dat Libische asielzoekers geen asiel krijgen, tenzij ze kunnen aantonen om individuele redenen te zijn gevlucht. Vluchtelingenwerk ziet dit als een grote onderschatting van hoe hevig en wijdverbreid de mensenrechtenschendingen en het geweld in het land zijn."

(stuk 5)

De staatssecretaris stelt hierover het volgende:

"Hoewel er gedurende de verslagperiode honderden burgerslachtoffers te betreuren zijn geweest als gevolg van de gewapende strijd en er sprake is van een toename van het aantal burgerslachtoffers ten opzichte van voorgaande jaren, kan er niet gesteld worden dat dit voldoende is om te spreken van een 15c-situatie. Hierbij is van belang dat het aantal burgerslachtoffers relatief beperkt is gebleven, dat er voor een aanzienlijk deel gebruik gemaakt wordt van gericht geweld, dat de strijd zich voornamelijk heeft gefocust in en rondom Tripoli en dat desondanks het normale leven in het centrum van Tripoli in grote mate gewoon door kon blijven gaan."

(Kamerstuk 19 637, nr. 2637)

Deze laatste beleidshandeling, (Kamerstuk 19 637, nr. 2637), past perfect in de Nederlandse trend om een enorm laag erkenningspercentage aan te houden, door verschillende onveilige landen als veilig aan te merken.

4.4.3.2. De extreem lage erkenningscijfers

De cijfers die hieruit voortvloeien zijn hallucinant:

"Ierland gaf de afgelopen vijfjaar 97 procent van de Libische asielzoekers een verblijfsvergunning, België 87 procent en Italië 83 procent. Het Europese gemiddelde ligt op 56 procent: van de bijna vijftienduizend Libiërs die de afgelopen vijfjaar naar Europa kwamen, kregen er ruim achtduizend asiel.

Van alle EU-landen die sinds 2014 honderd of meer aanvragen van Libische asielzoekers kregen, is Nederland het strengst: de IND willigde slechts 15 procent van hun verzoeken in. "

(stuk 7)

Uiteraard beoordelen de Nederlandse instanties zelf of zij vinden dat de verzoekers bescherming nodig hebben of niet.

Maar dit onderscheid kan niet gerechtvaardigd worden.

Het kan onmogelijk zijn dat 87 percent van de Libiërs in België bescherming nodig hebben en dit maar 15% in Nederland is. Het kan niet anders dan dat Nederland ook Libiërs die volgens onze standaarden en onze morele principes bescherming nodig hebben terugstuurt naar Libië.

4.4.3.3.

Er is dus duidelijk iets mis met hoe de Nederlandse instanties de situatie in Libië beoordelen.

De verwerende partij haalt enkel artikelen aan met betrekking tot de procedurele garanties die in Nederland worden gegeven. Ze stelt:

Indien zou worden aangevoerd dat een overdracht van de betrokkene aan Nederland "indirect refoulement" impliceert, wijzen we erop dat Nederland de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Nederland het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Nederland onderwerpt verzoeken om internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Nederlandse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Op basis van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier zijn er volgens ons geen redenen om aan te nemen dat het door de betrokkene voorafgaand in Nederland ingediende verzoek niet op een objectieve en gedegen wijze aan de bovenvermelde standaarden werd getoetst.

(Stuk 1)

Louter verwijzen naar het feit dat Nederland een ondertekenende staat is van het E.V.R.M. en dat zij de minimumvoorwaarden met betrekking tot asiel moeten respecteren, beantwoordt niet aan de legitieme kritiek van de verzoeker.

De verzoeker toont aan dat er in de feiten iets niet klopt.

De discrepantie inzake erkenningen is een duidelijk symptoom van een kwaal in de Nederlandse asielprocedure. Dit symptoom is onder meer veroorzaakt door het beleid dat stelt dat de situatie in Libië niet als een artikel 15 c situatie kan gezien worden.

4.4.4. De geschonden rechtsbeginselen bij terugkeer naar Libië.

Wanneer België wetende dat de verzoeker bijna zeker teruggestuurd zal worden naar Libië door Nederland, toch instemt met de Dublinoverdracht is onze staat onrechtstreeks medeplichtig aan de mensenrechtenschendingen die de verzoeker daar zal ondergaan.

Het gaat om volgende ernstige inbreuken op de internationale hogere normen.

A) Het recht op leven

Art. 2 EU-Handvest:

1. Eenieder heeft recht op leven.
2. Niemand wordt tot de doodstraf veroordeeld of terechtgesteld.

Art. 2 E.V.R.M.:

Het recht van eenieder op het leven wordt beschermd door de wet. Niemand mag opzettelijk van het leven worden beroofd, tenzij bij wege van ten uitvoerlegging van een vonnis, dat is uitgesproken door een rechtbank, wegens een misdrijf waarop de wet de doodstraf heeft gesteld.

Door zijn loutere aanwezigheid in Libië is het leven van de verzoeker ernstig in gevaar gelet op de situatie van willekeurig geweld die er heerst.

De verzoeker terugsturen naar Nederland waar hij door systeem falen van hun asielsysteem teruggestuurd zal worden naar Libië houdt indirect refoulement in. Hierdoor is ook België verantwoordelijk voor deze schending.

B) Het verbod op foltering of onmenselijke behandeling

Art. 3 E.V.R.M. :

"Niemand mag worden onderworpen aan folteringen noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen."

Art. 4 EU-Handvest:

"Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. "

Door zijn loutere aanwezigheid in Libië zal de verzoeker in onmenselijke omstandigheden, die een oorlogssituatie is, moeten overleven.

De verzoeker terugsturen naar Nederland waar hij door systeem falen van hun asielsysteem teruggestuurd zal worden naar Libië houdt indirect refoulement in. Hierdoor is ook België verantwoordelijk voor deze schending.

C) Het recht op vrijheid en veiligheid.

Art. 5 E.V.R.M. :

"1. Eenieder heeft recht op persoonlijke vrijheid en veiligheid. (...)"

Art. 6 EU-Handvest:

"Eenieder heeft recht op vrijheid en veiligheid van zijn persoon."

Door de oorlogssituatie is, zal de verzoeker niet in vrijheid kunnen leven en loopt hij ook het risico onrechtmatig vastgehouden te worden door de strijdende partijen.

De verzoeker terugsturen naar Nederland waar hij door systeem falen van hun asielsysteem teruggestuurd zal worden naar Libië houd indirect refoulement in. Hierdoor is ook België verantwoordelijk voor deze schending.

D) Het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel

Art. 13 E.V.R.M. :

"Eenieder wiens rechten en vrijheden, welke in dit Verdrag zijn vermeld, zijn geschonden, heeft recht op daadwerkelijke rechtshulp voor een nationale instantie, zelfs indien deze schending zou zijn begaan door personen in de uitoefening van hun ambtelijke functie."

Art. 47 EU-Handvest:

"Eenieder wiens door het recht van de Unie gewaarborgde rechten en vrijheden zijn geschonden, heeft recht op een doeltreffende voorziening in rechte, met inachtneming van de in dit artikel gestelde voorwaarden. "

De cijfers met betrekking tot Nederland tonen aan dat de erkenningsgraad onverklaarbaar laag is. Dit is ook zo na de toepassing van de beroepsmogelijkheden. Zodoende is er geen daadwerkelijk rechtsmiddel aanwezig dat de verzoeker in Nederland kan benutten om de bescherming te krijgen waar hij recht op heeft.

E) het verbod op refoulement

Art. 19.2 EU-Handvest:

Niemand mag worden verwijderd of uitgezet naar, dan wel worden uitgeleverd aan een staat waar een ernstig risico bestaat dat hij aan de doodstraf, aan folteringen of aan andere onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen wordt onderworpen.

De verzoeker terugsturen naar Nederland waar hij door systeem falen van hun asielsysteem teruggestuurd zal worden naar Libië houd indirect refoulement in. Hierdoor is ook België verantwoordelijk voor de bovengenoemde schendingen.

4.4.5.

Concluderend:

De desastreuze gevolgen bij een terugkeer naar Libië zijn aangetoond.

Dit op basis van objectieve landeninformatie ;

Dit op basis van het feit dat de meeste EU-Lidstaten een artikel 15c situatie in Libië aannemen.

De verzoeker word in Nederland een deugdelijk onderzoek van zijn beschermingsnoden onder artikel 15c van de Kwalificatierichtlijn onzeggd.

De Nederlandse manifeste onwil om de principes van het Europees Hof van Justitie toe te passen is aangetoond.

De desastreuze gevolgen voor de beschermingsgraad van Libiërs is aangetoond.

In deze situatie is het aan onze staat, België, om hier de verantwoordelijkheid op te nemen en om deze kwetsbare verzoeker te beschermen tegen indirect refoulement.

De verzoeker terugsturen naar Nederland, een land waarvan geweten is dat het Libiërs terugstuurt in 85 percent van de gevallen, terwijl objectieve landen formatie noopt tot een 15c kwalificatie, maakt een indirect refoulement uit.

Zodoende schendt België het artikel 3 van de Verordening (EU) 604/2013 bij uitvoering van deze Dublinoverdracht, door de overdracht toe te staan wetende dat dit tegen vele hogere rechtsprincipes en het unierecht indruist.

Zodoende schendt België het artikel 15, c van de kwalificatierichtlijn bij uitvoering van deze Dublinoverdracht, door weigeren het verzoek te onderzoeken wetende dat er geen deugdelijk onderzoek zal gebeuren.

Zodoende schendt België de art 2, 3 en 5,13 E.V.R.M. bij uitvoering van deze Dublinoverdracht, vanwege indirect refoulement.

Zodoende schendt België het artikel 2, 4, 6,19.2 47 van het EU-Handvest bij uitvoering van deze Dublinoverdracht, vanwege indirect refoulement.

4.5.

Het huidig asielbeleid in Nederland faalt ook op vlak van behandeling in Nederland.

4.5.1.

De Dienst Vreemdelingenzaken oordeelt dat Nederland de verantwoordelijke lidstaat is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van de verzoeker.

De verzoeker kan zich hier niet mee akkoord verklaren, aangezien de verzoeker bij terugkeer naar Nederland dreigt bloot gesteld te worden aan onmenselijke en vernederende behandelingen door het verblijf in de opvangcentra en het gebrek aan passende hulpverlening en ondersteuning. Het is immers zo, in tegenstelling tot hetgeen de Dienst Vreemdelingenzaken in de bestreden beslissing poogt voor te houden, dat de situatie op vlak van opvang en behandeling van asielzoekers in Nederland verre van optimaal is.

Het artikel 3 van de Verordening (EU) 604/2013 bepaalt hieromtrent het volgende:

"Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen. Indien de overdracht uit hoofde van dit lid niet kan geschieden aan een op grond van de criteria van hoofdstuk III aangewezen lidstaat of aan de eerste lidstaat waar het verzoek werd ingediend, wordt de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast, de verantwoordelijke lidstaat."

4.5.2.

Uit de objectieve bronnen blijkt dat de opvang en behandeling van asielzoekers in Nederland tot op heden ondermaats is, waardoor een schending van het artikel 3 E.V.R.M. en het artikel 4 van het EU-Handvest niet uitgesloten kan worden.

Artikel 3 E.V.R.M. bepaalt:

'Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffingen.'

Artikel 4 van het EU-Handvest herhaalt dit verbod:

'Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen en straffingen.'

De Dienst Vreemdelingenzaken baseert zich op het AIDA-rapport zonder andere objectieve informatie hierbij te betrekken.

De verzoeker kan het evident niet eens zijn met de bestreden beslissing.

Zo maakte Amnesty International al melding in zijn rapport dat Nederland niet zijn verplichtingen nakomt onder het EU hervestigingsplan:

"The number of people in immigration detention increased, after years of decline. Insufficient attention was given by the authorities to alternatives to detention, while the necessity and proportionality of an individual's (continued) detention were also insufficiently assessed. A draft law on amending immigration detention rules was pending at the end of the year. Although the bill offered minor improvements, the detention regime would remain "prison-like" in terms of facilities, detention conditions and the use of disciplinary measures, including isolation cells and use of handcuffs.

Despite a deteriorating security situation in Afghanistan, the Netherlands continued to forcibly return asylum-seekers whose claims were rejected to Afghanistan, including families with children, in breach of the principle of non-refoulement.

(...)

In order to address ongoing ethnic profiling, the police introduced a professional standard and a training module to promote the fair and effective use of their stop-and-search powers. However, the impact of this remained unclear, as there was no systematic monitoring and recording of how these stop-and-search powers were executed in practice.

In February, the police began piloting the use of Taser X2 electro-shock weapons. Police records between February and August showed that Tasers were used in situations where there was no imminent threat of death or serious injury. In almost half of the cases, persons were tasered in direct contact mode, including when already handcuffed, inside a police cell or vehicle, and in a separation cell in a psychiatric hospital. This usage is inconsistent with international human rights standards. "

(stuk 8)

4.5.3.

Dit wordt ook bevestigd in een rapport van Human Rights Watch World 2019 :

"The government moved to limit accommodation for newly arrived asylum seekers in the country, arguing that local authorities were increasingly meeting demand, and during the year closed multiple shelters, with the aim of reducing capacity from 31,000 to 27,000. The reduction in reception capacity for the second year in a row gave rise to concerns about the adequacy of provision for arriving asylum seekers.

(...)

Notwithstanding the results of a non-binding public referendum in March rejecting a sweeping new surveillance law passed the previous year by parliament, the law entered force in May. Domestic rights groups remained critical of the new bulk interception powers, the level of oversight of those powers to intercept bulk data, and controls over sharing material derived from the interception with other countries' intelligence agencies.

In June, the Minister of Justice and Security confirmed to parliament that the government continued to exercise powers to deprive terror suspects abroad of their Dutch citizenship, although he refused to confirm how many individuals had citizenship removed. The same month a Dutch court expressed concerns about whether the limited safeguards in the process are consistent with the EU Charter of Fundamental Rights.

(...)"

(stuk 9)

4.5.4.

De verzoeker leefde acht jaar op straat in Nederland vanwege het systeem falen van de Nederlandse autoriteiten.

De verzoeker is moegestreden.

De verzoeker heeft een groot deel van zijn leven zien voorbijgaan in erbarmelijke omstandigheden en het feit dat Nederland op papier adequate opvang voorziet in de meeste van de gevallen veranderd niets aan wat de verzoeker heeft meegemaakt.

Deze behandeling is een duidelijke onmenselijke behandeling.

Het kan niet van de verzoeker verwacht worden om terug te gaan naar Nederland na zijn ervaringen daar.

4.5.5.

Er kan aldus geconcludeerd worden dat de beslissing ook op dit vlak niet afdoende gemotiveerd werd. Een schending van diverse beginselen van zorgvuldig bestuur kan eveneens vastgesteld worden.

Daarnaast houdt het terugsturen van de verzoeker naar Nederland een schending van artikel 3 EVRM en artikel 4 EU Handvest in op basis van de behandeling van de verzoeker in Nederland.

Uit hetgeen hierboven werd uiteengezet blijkt dat de bestreden beslissing dient vernietigd te worden."

3.2. De Raad merkt op dat de motiveringsplicht tot doel heeft de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven worden aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt immers geduid dat toepassing wordt gemaakt van artikel 51/5 van de vreemdelingenwet en artikel 18(1)d van de Dublin III-verordening en dat de verantwoordelijke lidstaat voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming Nederland is. Verwerende partij heeft hierbij uitvoerig uiteengezet dat er geen schending van artikel 3 van het EVRM voorhanden is. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoekende partij toe om haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

3.3. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (cf. RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). De materiële motivering vereist met andere woorden dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven met een voldoende feitelijke grondslag moeten bestaan.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (cf. RvS 2 februari 2007,

nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.5. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.6. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen.

Het komt in principe aan de verzoekende partij toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Om een schending van artikel 3 van het EVRM vast te stellen moeten de betwiste handelingen en omstandigheden een minimumniveau aan hardheid bereiken. De beoordeling van dit minimumniveau is relatief en afhankelijk van de omstandigheden van de zaak, zoals de duur van de behandeling en de lichamelijke en mentale gevolgen en, in sommige gevallen, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidssituatie van het slachtoffer (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, nr. 30.696/09, § 249; EHRM 5 februari 2015, A.M.E. v. Nederland, nr. 51428/10, § 28).

In het kader van onderhavig beroep benadrukt de Raad dat het vermoeden, waarop het systeem van de Dublinverordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen, dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel, niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het Hof weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling. De herkomst van het risico verandert niets aan het beschermingsniveau dat wordt gegarandeerd door het EVRM, noch aan de verplichtingen van een staat die voortvloeien uit het EVRM. Het stelt staten niet vrij om een grondig en geïndividualiseerd onderzoek te voeren naar de situatie van de betrokken persoon en de uitvoering van overdracht te schorsen indien een risico op onmenselijk behandeling is vastgesteld, aldus het EHRM (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, § 104).

Wanneer lidstaten de Dublin III-verordening toepassen, moeten zij derhalve nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een asielprocedure hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat een asielzoeker, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 342).

Volgens vaste rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM dienen de gevreesde slechte behandelingen en omstandigheden in het land van terugkeer een minimum niveau aan hardheid en ernst te vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (EHRM 26 oktober 2000, Grote Kamer, nr. 30210/96, Kudla v. Polen, par. 91-92; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 219-220). De beoordeling van het vereiste minimumniveau aan hardheid en ernst is relatief en afhankelijk van alle omstandigheden van het individueel geval, zoals de duur van de behandeling en de fysieke of mentale gevolgen ervan, alsook, desgevallend, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidstoestand van het slachtoffer (Zie EHRM 15 juli 2002, nr. 47095/99, Kalashnikov v. Rusland, par. 95; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr.

30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 219). Een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM kan betrekking hebben op de fysieke integriteit, de morele integriteit en de menselijke waardigheid (EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 220).

In dit kader worden asielzoekers gekenmerkt als een kwetsbare groep die een bijzondere bescherming behoeft (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 251).

Om te beoordelen of de verzoeker een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dienen de voorzienbare gevolgen van een gedwongen terugkeer van de verzoeker naar Nederland te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan zijn geval (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99 (c)).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Waar een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan een praktijk van slechte behandeling, zal de bescherming van artikel 3 van het EVRM in werking treden wanneer zij aantoont dat er ernstige redenen bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99 (e)). Dit zal worden onderzocht in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148). Het gegeven dat een grote groep van asielzoekers zich in dezelfde situatie bevindt als de verzoekende partij, doet geen afbreuk aan het individueel karakter van het risico indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan zijn geval, moet de verzoeker over de materiële mogelijkheid beschikken om deze omstandigheden te gepast tijd te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366). Het komt de verzoeker toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat hij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Het bestaan van een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling moet worden beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verweerder kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). Er rust op de overheid, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388). Dat de beoordeling van het bestaan van een reëel risico noodzakelijkerwijs een nauwgezet onderzoek inhoudt, werd nogmaals bevestigd in recente rechtspraak van het EHRM (zie bv. EHRM 23 maart 2016 (GK), nr. 43611/11, F.G. v. Zweden en EHRM 23 augustus 2016 (GK), nr. 59166/12, J. K. en anderen v. Zweden).

De Raad herhaalt dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, waarvan de Dublin III-verordening deel van uitmaakt, berust op wederzijds vertrouwen tussen de Lidstaten. Er wordt dan ook in eerste

instantie uit gegaan van een sterk vermoeden dat de behandeling van asielzoekers in elke lidstaat in overeenstemming is met de eisen van het Handvest, met het Vluchtelingenverdrag en met het EVRM.

Uit het arrest van het Europees Hof voor Justitie van 21 december 2011 inzake N.S. tegen Secretary of State for the Home Department blijkt, in het licht van artikel 4 van het Handvest betreffende het ‘verbod van folteringen en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen’ en dat een gelijklopende inhoud heeft als artikel 3 van het EVRM, dat een eventualiteit van een ontorende of onmenselijke behandeling niet voldoende is opdat de lidstaten verhinderd zouden zijn om bij het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat onder de Dublin III-verordening het interstatelijk vermoeden van eerbiediging van het EVRM en het Handvest te hanteren.

Het Hof van Justitie bevestigt uitdrukkelijk de principes die worden vooropgesteld door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, waarbij de bescherming van artikel 3 van het EVRM slechts in uitzonderlijke omstandigheden toepassing vindt. Niet elke schending van de grondrechten door de overeenkomstig de Dublin-criteria verantwoordelijke staat heeft immers een invloed op de verantwoordelijkheid van de andere lidstaten. Een dergelijke redenering zou strijdig zijn met de bestaansreden van de Unie, de verwezenlijking van de ruimte van veiligheid, vrijheid en rechtvaardigheid, en meer bepaald het gemeenschappelijk Europees asielstelsel dat berust op wederzijds vertrouwen en een vermoeden dat de overige lidstaten het unierecht en meer in het bijzonder de grondrechten eerbiedigen, die in de onderhavige context op het spel staan (HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, punten 84 en 85).

Verder heeft het Hof van Justitie bevestigd dat zelfs indien niet ernstig hoeft te worden gevreesd voor systeemfouten in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, een asielzoeker slechts kan worden overgedragen in het kader van de Dublin III-verordening in omstandigheden waarin het uitgesloten is dat die overdracht een reëel en bewezen risico inhoudt dat de betrokkene wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest. Dit vereist een onderzoek naar individuele elementen die een overdracht in de weg staan. Zulk onderzoek doet geen afbreuk aan het wederzijds vertrouwensbeginsel en het vermoeden dat de grondrechten door elke Lidstaat worden gerespecteerd. Artikel 17, lid 1 van de Dublin III-verordening, houdt evenwel niet in dat de overdragende Lidstaat in zulke omstandigheden gehouden is om toepassing te maken van de soevereiniteitsclausule. (HvJ 16 februari 2017, C-578/16 PPU).

3.7. Verzoekende partij meent vooreerst in essentie dat zij risico loopt op indirect refoulement bij terugkeer naar Nederland. Zij leidt dit af uit *“het systemisch falen van de Nederlandse overheid om mensen uit Libië een passende bescherming te geven.”* Zij wijst erop dat de situatie in Libië er één is van willekeurig geweld en verwijst daarvoor naar landeninformatie. Nederland negeert evenwel de veiligheidssituatie in Libië. Verder wijst de verzoekende partij erop dat zij ook in Nederland zelf een onmenselijke behandeling dreigt te ondergaan door het verblijf in opvangcentra en gebrek aan passende hulpverlening en ondersteuning.

3.8. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat verzoekende partij op 15 oktober 2020 gehoord werd en dat zij melding maakte van het feit dat zij al tweemaal een verzoek tot internationale bescherming had ingediend in Nederland maar dat beide verzoeken werden afgewezen omdat volgens Nederland de situatie in Libië veilig zou zijn.

In antwoord op de argumentatie van verzoekende partij wijst de verwerende partij er in essentie op dat Nederland verplicht is, wanneer het verzoek enkel in eerste aanleg is afgewezen, de verzoekende partij toegang te geven tot een effectief rechtsmiddel. Verder stelt de verwerende partij vast dat de gegrondheid van de vrees voor vervolging of nood aan subsidiaire bescherming reeds werd beoordeeld door de Nederlandse autoriteiten en als ongegrond werd bevonden. De verwerende partij noteert: *“We benadrukken dat het afwijzen van een verzoek om internationale bescherming, het vervolgens opdragen terug te keren naar het land van herkomst en het nemen van maatregelen met het oog op de verwijdering onlosmakelijk deel uitmaken van een asiel- en immigratiebeleid en op zich geen onmenselijke of vernederende behandeling inhouden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het enkele feit dat een voorafgaand beschermingsverzoek door een andere lidstaat werd afgewezen noopt geenszins tot de toepassing van de soevereiniteitsclausule.*

De betrokkene verklaarde dat zijn verzoek om internationale bescherming in Nederland werd afgewezen. Hij verklaarde dat ze in Nederland zeggen dat Libië veilig is, maar dat dat niet zo is. Hij gaf aan dat hij alles heeft geprobeerd met zijn advocaat en dat hij naar België kwam omdat ze daar de situatie van Libiërs goed kennen. Indien zou worden aangevoerd dat een overdracht van de betrokkene

aan Nederland "indirect refoulement" impliceert, wijzen we erop dat Nederland de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Nederland het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Nederland onderwerpt verzoeken om internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Nederlandse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Op basis van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier zijn er volgens ons geen redenen om aan te nemen dat het door de betrokkene voorafgaand in Nederland ingediende verzoek niet op een objectieve en gedegen wijze aan de bovenvermelde standaarden werd getoetst.

Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat er in Nederland sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende dat niet langer mag worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

We erkennen dat zowel het EHRM als het Hof van Justitie intussen stelden dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel weerlegbaar is, maar enkel in een situatie waarin de lidstaten niet onkundig kunnen zijn van het feit dat aan het systeem verbonden tekortkomingen inzake de procedure of de opvangvoorzieningen voor verzoekers in de verantwoordelijke lidstaat en die op feiten berusten aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker van internationale bescherming een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM in geval van overdracht aan de betrokken lidstaat.

We wensen hieromtrent tevens te verwijzen naar de uitspraak van het EHRM van 02.12.2008 in de zaak K.R.S. tegen het Verenigd Koninkrijk (nr. 32733/0810) waarin wordt gesteld dat in het geval van een risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling of op "refoulement" de betrokken verzoeker dit kan aanklagen bij de desbetreffende autoriteiten en zo nodig daarna bij het EHRM in het kader van regel 39 (voorlopige maatregelen) van de regels van het Hof. We weten dat het EHRM dit standpunt later en meer bepaald in geval van Griekenland wijzigde, maar in dit geval van een overdracht aan Nederland blijft de algemene regel staande. In deze optiek zijn we van mening dat de betrokkene klachten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming dient in te dienen bij de daartoe bevoegde Nederlandse instanties en zo nodig bij het EHRM en dat hier in beginsel geen taak is weggelegd voor de Belgische instanties.

We zijn van oordeel dat het niet toekennen van internationale bescherming aan de betrokkene door de Nederlandse instanties niet leidt tot de conclusie dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in Nederland in zijn geheel gekenmerkt wordt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013." (eigen onderlijning).

In tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt, heeft de verwerende partij wel degelijk rekening gehouden met haar verklaringen en toegelicht waarom niet kan aangenomen worden dat zij bij een terugname door Nederland het risico loopt op indirect refoulement.

De Raad acht de beoordeling van de verwerende partij geenszins incorrect. Het loutere gegeven dat de verzoeken om internationale bescherming door de Nederlandse autoriteiten werden afgewezen en er in dat kader mogelijks maatregelen volgden ter verwijdering van verzoekende partij naar het herkomstland, maakt niet dat de Belgische autoriteiten, wanneer zij vaststellen dat Nederland de bevoegde lidstaat is in het kader van de Dublin III-verordening, verzoekende partij niet zouden mogen terugleiden naar Nederland. Verzoekende partij toont met haar betoog geenszins aan dat de Nederlandse autoriteiten bij de eerdere behandeling van haar verzoeken tot internationale bescherming de internationale of Europese verplichtingen waartoe zij verbonden zijn niet in acht hebben genomen. Verzoekende partij lijkt ervan uit te gaan dat elke verwijdering naar Libië een schending inhoudt van artikel 3 van het EVRM of artikel 15 (c) van de Kwalificatierichtlijn maar zij kan hierin niet worden gevolgd. Dit blijkt trouwens ook uit het feit – zoals verzoekende partij in haar verzoekschrift aangeeft - dat het Europese gemiddelde wat betreft het erkenningspercentage van Libische asielzoekers op 56% ligt en dat niet alle lidstaten ervan uitgaan dat in Libië een situatie van artikel 15 (c) geldt. De vaststelling dat het erkenningspercentage in Nederland onder dat gemiddelde ligt, doet geenszins besluiten dat de Nederlandse autoriteiten de Europese normen inzake de behandeling van verzoeken tot internationale bescherming niet respecteren.

Zoals voorts blijkt uit het arrest C-901/19 van 10 juni 2021 van het Europees Hof van Justitie dienen – wat betreft de subsidiaire bescherming – alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen in aanmerking te worden genomen. De negatieve beslissingen die de verzoekende partij in Nederland heeft gekregen dateren van 2011 en 2014. Verzoekende partij verwijst thans naar algemene bronnen die grotendeels betrekking hebben op de situatie in 2019 en 2020 in Libië en bijgevolg weinig of geen uitstaans hebben met de situatie in 2011 en 2014. Indien de verzoekende partij aldus meent dat zij nieuwe omstandigheden kan laten gelden, dan staat het haar vrij daartoe een nieuw verzoek tot internationale bescherming in te dienen in Nederland (zie AIDA-rapport p. 38 waarnaar de verwerende partij in de bestreden beslissing verwijst: *“In the case of a “take back” (terugname) procedure where the asylum seeker has previously lodged an application in the Netherlands, the asylum seeker may file a new request if there are new circumstances.(..) eigen vertaling: In geval van terugname van een asielzoeker die reeds eerder een verzoek tot internationale bescherming in Nederland had ingediend, kan de asielzoeker een nieuw verzoek indienen indien er nieuwe omstandigheden zijn.)* Verder in het rapport op p. 51 blijkt wat moet verstaan worden onder nieuwe omstandigheden: *“According to Paragraph C1/4.6 of the Aliens Circular the circumstances and facts are considered ‘new’ if they are dated after the previous decision of the IND. In some circumstances, certain facts, which could have been known at the time of the previous asylum application, are nevertheless being considered ‘new’ if it would be unreasonable to decide otherwise.”* (eigen vertaling: omstandigheden en feiten zijn nieuw als ze dateren van na de vorige beslissing van de IND (..)). Verder blijkt dat een beroep openstaat tegen de afwijzing van het nieuwe verzoek (p. 53). Zoals de verwerende partij er ook op gewezen heeft kan de verzoekende partij zich ook beklagen bij het EHRM indien zij daarna alsnog meent dat Nederland het non-refoulement beginsel schendt.

Zoals duidelijk blijkt zal Nederland in de beoordeling van een nieuw verzoek tot internationale bescherming rekening moeten houden met de omstandigheden zoals die gelden in Libië op het moment waarop een beslissing genomen wordt. Haar betoog dat de Nederlandse staatssecretaris in 2020 gesteld heeft dat de situatie in Libië niet beantwoordt aan artikel 15 (c) van de Kwalificatierichtlijn doet aan voorgaande geen afbreuk. Uit niets blijkt dat de Nederlandse autoriteiten geen terdege onderzoek zullen voeren. Verzoekende partij maakt met haar betoog geenszins aannemelijk dat Nederland zich daarbij niet zal houden aan de Europese regels waartoe zij gebonden is.

Verzoekende partij maakt geenszins aannemelijk dat zij – wanneer zij wordt teruggestuurd naar Nederland – dreigt onderworpen te worden aan indirect refoulement. Haar betoog over de situatie in Libië is dan ook niet dienstig.

3.9. Waar verzoekende partij de opvangfaciliteiten in Nederland bekritiseert, wijst de Raad erop dat uit het door de verwerende partij gehanteerde AIDA-rapport op p. 60 blijkt dat *“There are no reports indicating that asylum seekers are unable to access material reception conditions or that there are any obstacles which prevent asylum seekers entitled to material reception conditions from accessing them in practice”* (eigen vertaling: er zijn geen meldingen waaruit blijkt dat asielzoekers geen toegang krijgen tot materiële opvang of dat er obstakels zijn die verhinderen dat asielzoekers die recht hebben op opvang in de praktijk geen toegang krijgen). Met haar verwijzing naar een bron van Amnesty International over de detentie-omstandigheden van asielzoekers doet verzoekende partij geen afbreuk aan deze vaststelling. Immers is detentie van een asielzoeker een gans andere zaak dan de gewone opvang van asielzoekers.

Verder blijkt uit de verklaringen van verzoekende partij dat zij in Nederland in een opvangcentrum in Tilburg verbleef. Het loutere gegeven dat zij na de afwijzing van haar verzoeken tot internationale bescherming geen recht op opvang meer had, houdt geen systeemfout in. Zoals de verwerende partij immers terecht opmerkt: *“De opvangrichtlijn verplicht lidstaten er niet toe opvang te verlenen aan verzoekers wiens verzoek definitief werd afgewezen. Dat de betrokkene na ontvangst van zijn negatieve beslissing in Nederland geen toegang meer zou hebben gehad tot het opvangnetwerk, kan bijgevolg niet worden beschouwd als een schending van de Opvangrichtlijn of als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.”* Verzoekende partij kan dan ook bezwaarlijk stellen dat haar verblijf op straat in Nederland het gevolg is van systeemfalen. Zoals verder blijkt uit het AIDA-rapport heeft een asielzoeker die een volgend verzoek tot internationale bescherming indient, recht op opvang (p. 61).

Het loutere feit voorts dat in een rapport van Human Rights Watch World van 2019 vragen worden gesteld over de opvangcapaciteit zonder dat daaruit blijkt dat asielzoekers die recht hebben op opvang

daardoor ook werkelijk verstoken blijven van opvang, kan aan voorgaande vaststellingen dat er geen problemen zijn qua opvang geen afbreuk doen.

Zoals de verwerende partij nog vaststelt: *“Tot slot maakt de betrokkene tijdens zijn persoonlijk onderhoud geen gewag van concrete ervaringen, situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Nederland die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die volgens hem wijzen op een risico op schending van artikel 3 van het EVRM om artikel 4 van het EU-Handvest.”* Zoals duidelijk blijkt heeft verzoekende partij, ondanks een jarenlang verblijf in Nederland, geen persoonlijke ervaringen met onmenselijke of vernederende behandelingen aldaar. Waar in de door de verzoekende partij opgenomen citaten nog gewag wordt gemaakt van incidenten met tasers, maakt zij geenszins aannemelijk dat deze incidenten wijzen op systeemfouten of zo algemeen voorkomen dat een schending van artikel 3 van het EVRM voorligt.

3.10. Verzoekende partij maakt een schending van de door haar aangehaalde bepalingen en beginselen niet aannemelijk. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee september tweeduizend eenentwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

S. DE MUYLDER